

Tudy neprojdeš

(Život v Kristu, 2021-11)

David Symon

Nebudu si hrát na hrdinu a hned na začátku řeknu, že moje upřímná odpověď na otázku, zda mám strach ze smrti, bude ano. Mám strach nebo obavu z umírání, špatně snáším, když mě něco bolí. Ženy jsou v tom možná silnější, pořád obdivuji svou manželku, jak zvládla čtyři porody. Prostě se netěším, ať už to bude probíhat postupně, nebo jako jednorázová událost.

Na druhou stranu, smrt jako takovou vnímám jako vstupní bránu ke vzkříšení, ve které pevně věřím. Všimám si, že se lidé obecně dělí na optimisty a pesimisty a křesťané nejsou výjimkou. Jedni věří, že bude líp, jiní, že bude hůř. V čem se ale my věřící v Krista shodneme, je to, že v konečném důsledku opravdu bude líp – věříme ve vzkříšení těla. Jestliže Ježíš vstal z mrtvých, vstaneme i my, o tom Bible mluví jasně. A budeme navěky s ním v oslavených tělech. Můžeme tedy spolu s apoštolem Pavlem říci: „Kde je smrti tvé vítězství...?“ (1K 15,55)

V roce 2020 jsem procházel „údolím stínu smrti“. Nějakou dobu jsem se necítil dobře, a nakonec jsem po krevních testech obdržel diagnózu akutní leukémie. Jinými slovy, doktoři mi řekli, že mám rakovinu krve, konkrétně jeden její typ, který velmi naléhavě vyžaduje léčbu. Hned ten samý den mě převezli sanitkou do hematologického ústavu a od prvního dne začali s chemoterapií. Zároveň mě ale povzbudili, že jsem přišel včas a že u mého typu leukémie je poměrně velká šance na úspěšnost léčby a přežití. A pak mě totálně fyzicky zrušili. Po sedmi týdnech jsem byl puštěn z nemocnice a pokračoval dalších šest měsíců v desetidenních cyklech chemoterapie. Poté následovala další udržovací léčba. Právě teď, když píšu tento příspěvek, sedím v čekárně našeho ústavu, čekám na odběry krve a nastupuji na nový cyklus. Jsem zdravý, ale ještě to není úplně za mnou.

Jak jsem reagoval, když jsem se poprvé dozvěděl, že mohu brzy zemřít? Byl to šok vyslechnout si diagnózu, ale měl jsem v tu chvíli pokoj. Nesesypal jsem se a neptal jsem se Boha proč. Věděl jsem, že ať už to přežiju, nebo ne, Bůh je se mnou. Od začátku jsem vnímal Boží blízkost a obrovskou podporu lidí. Modlili se za mě lidé v českých církvích a v dalších asi dvaceti zemích. Nejsem nějak „ultracharismaticky“ založený nebo zběhlý v proklamování a stahování si věcí vírou, něco z toho mě naopak trochu odrazuje. Věřím ale v Boží zásahy, v zázraky, v uzdravení.

Ještě před vyslechnutím diagnózy jsem v čekárně četl Pána prstenů. Určitě si vybavíte tu scénu, kdy Gandalf stojí v jeskyni na můstku, před ním je Balrog (démon) a Gandalf s berlou

v ruce mu říká: „Tudy neprojdeš!“ To jsem četl dopoledne a odpoledne jsem se modlil a řekl té nemoci: „Tudy neprojdeš!“ Ale pokud znáte ten příběh, Gandalf do té propasti spadne a v pořádku je až po určité době. A to se stalo i mně.

Bez ohledu na leukémii, jednou můj vlak na tu konečnou stanici stejně přijede a potřebuji být připraven. Může to přijít v požehnaném stáří nebo náhle, kdykoliv. Co je myslím pro všechny z nás podstatné v ten okamžik, je stav našeho srdce. Někdy uzdravení přichází, a někdy ne. Máme Pána rádi a důvěřujeme mu ve všech našich okolnostech? Držíme se ho, nebo jsme od něj daleko? Líbí se mi heslo skautů „Buď připraven“, tuším, že je inspirováno knihou Zjevení. Takže, ať už na jeho druhý příchod, nebo na svůj odchod, buď připraven!